

[Wilhelm.]

snusfornuft på den ene side og så dette, der følger af at ville administrere et kapitalistisk samfund, på den anden side.

En del eksempler har jeg allerede nævnt. Jeg skal til sidst kun nævne det energipolitiske afsnit, hvor man taler om hensynet til miljøet, men hvor man jo i realiteten har truffet sin beslutning om indførelse af atomkraften. Det fremgår af bemærkningerne om den grønlandske uran, det fremgår af, at sol og vind, som har en kapacitet, der ikke står tilbage for atomkraften, bliver kaldt hjælpe-kilder og kun skal ind i billedet i kraft af udviklingskontrakter med dansk industri, mens det andet ikke får den nedsættende betegnelse hjulpekilde, men bliver foregivet at være en løsning.

EFs rolle i krisebekæmpelsen er statsministeren jo nok som gammel EF-lokker nødt til at fremhæve, men alle ved jo, at det er lodret forkert, der har ikke været tale om EFs rolle i krisebekæmpelsen. Det er en kendsgerning, at disse lande i EF slås hver for deres forsøg på at overvælde krisen på hinanden. Det er en opfindelse fra statsministeren at tale om EFs betydelige rolle i krisebekæmpelsen. Hvad der derimod ikke ville have været en opfindelse, men hvad der ikke er indeholdt i åbningstalen, er det reelle, der sker med EF. Det er det, der sker i retning af at udvikle EF til en overnational stat med direkte valg osv., en fuldstændig undergravelse af det forbehold, Danmark hidtil har taget. Det er realiteterne omkring EF i øjeblikket og ikke dette med fælles optræden over for krisen.

Til allersidst om de økonomiske modsætninger i verden, som regeringen gerne vil bidrage til at udjævne; det står jo i skærende kontrast til den instruks, man gav under den ekstraordinære samling i FN til den danske delegation, den ekstraordinære samling, der netop beskæftigede sig med disse problemer, og hvor linjen var: følg EF. Ikke noget med den selvstændige danske stemme, men følg EF-linjen.

De øvrige udenrigspolitiske områder, specielt Portugal og Spanien, skal jeg lade ligge til anden runde.

Jes Schmidt (CD):

Danmark har flere grænselands, højt imod nord Grønland, Færøerne, vi har også

ét imod syd. Det ved alle, men det er, som om man af og til går hen og glemmer det. I sommer blev opmærksomheden på en vis måde henledt på det sydlige grænseland, da statsminister Anker Jørgensen mødtes med forbundskansler Helmut Schmidt i Sønderborg, hvor forbundskansleren forhandlede med det tyske mindretal om en del af det tyske mindretals egne interne spørgsmål i overværelse af statsminister Anker Jørgensen og kulturminister Niels Matthiasen. Det var noget nyt, der var noget bemærkelsesværdigt, og det er noget, som jeg takker de to nævnte ministre for her i dag, men det var også symptomatisk for den situation, vi har i grænselandet, at den fornuftige vej, som vi er kommet ind på, skrider vi videre frem ad, og landet kan jo være lykkeligt over, at der foregår denne udvikling nede i Sønderjylland. Men dette, at der foregår en god udvikling derved, betyder ikke, at der ikke findes spørgsmål, som der altid vil findes mellem gode naboer, af principiel art og af dagligdags art. Som repræsentant for det tyske mindretal valgt i valgteknisk samarbejde mellem slesvigsk parti og centrumdemokraterne er det min opgave ved denne lejlighed som alle andre år at komme med nogle bemærkninger af almen og speciel art.

Et problem, som jeg gerne vil nævne, er noget, som i grunden alle mindretal ude i Europa — og disse mindretal tæller jo rundt regnet 28 millioner mennesker, så det er jo ikke så helt få — tit rammes af i dag, nemlig den nivellerende virkning, der udgår fra de store lovgivningskomplekser. Jeg vil her nævne bistandsloven, som nu træder i kraft den 1. april 1976. Denne lov er ganske sikkert ikke som helhed og heller ikke i enkelthederne rettet mod et mindretal nede i Sønderjylland, men på den anden side kan den få utilsigtede og for grænselandet uønskede følger. Det gælder f. eks. i forbindelse med indførelsen af den kommunale pladsanvisningsret i de lokale børnehaver. Teoretisk kan denne pladsanvisningsret føre til, at forældrenes afgørelse af, hvilken national vej deres børn skal gå, tilsidesættes, at kommunale socialforvaltninger af forskellige grunde, f. eks. afstanden, børnehavernes beliggenhed osv., anviser danske forældres børn til tyske børnehaver og omvendt. Der skal i hvert fald ikke megen fantasi til at forestille sig, at et nationalt mindretals kul-